

Vârstnicul Carlos H. Amado

din Cei Șaptezeci

Hristos Mântuitorul

Sacrificiul [Mântuitorului] i-a binecuvântat pe toți, de la Adam, care a fost primul om, până la ultima ființă umană.

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, S-a născut și a murit în împrejurări unice. El a trăit și a crescut în condiții umile, fără bogății materiale. El a spus despre El Însuși: „Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul” (Luca 9:58).

El nu a primit niciodată onoruri, favoruri, recunoaștere, nici tratament preferențial din partea conducătorilor politici ai lumii și nici din partea conducătorilor religioși din zilele Sale. Nici nu a ocupat scaunele dintâi în sinagogi.

Modul Său de a propovădui era simplu și, deși mulțimile Îl urmau, slujirea Sa a constat întotdeauna în a binecuvânta oamenii unul câte unul. El a înfăptuit nenumărate miracole printre cei care L-au acceptat ca fiind Cel trimis de Dumnezeu.

El le-a oferit apostolilor Săi autoritate și putere de a înfăptui miracole și lucrări „și mai mari” (Ioan 14:12) decât cele pe care le înfăptuise El, dar nu le-a delegat niciodată privilegiul de a ierta păcatele. Dușmanii Săi au fost indignați când L-au auzit spunând: „Du-te și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8:11) sau „Iertate îți sunt păcatele!” (Luca 7:48). Acest drept îi aparținea numai Lui, deoarece El este Fiul lui Dumnezeu și deoarece El avea

să plătească pentru acele păcate prin ispășirea Sa.

Puterea Sa asupra morții

Puterea pe care o avea asupra morții era o altă însușire divină. Marele Iair, un conducător al sinagogii, L-a rugat „să vină până la el acasă; pentru că avea o singură copilă... care trăgea să moară” (Luca 8:41–42). Învățătorul i-a ascultat rugămintea și, în timp ce mergeau, un slujitor a venit la Iair și i-a spus: „Fiica ta a murit, nu mai supăra pe Învățătorul” (Luca 8:49). După ce a intrat în casă, Isus a cerut ca toată lumea să iasă și, imediat, luând-o de mână, i-a spus: „Scoală-te!” (Luca 8:54).

În altă zi, pe când călătorea spre cetatea Nain, El a întâlnit un convoi funerar, în care o văduvă plângea din pricina morții singurului ei fiu. Plin de milă, El a atins racla și a spus: „Tinerelule, scoală-te, îți spun!” (Luca 7:14). Oamenii, văzând miracolul, au exclamat: „Un mare proroc S-a ridicat între noi; și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său” (Luca 7:16). Acest miracol a fost cu atât mai remarcabil cu cât tânărul fusese deja declarat decedat oficial și oamenii mergeau să-l înmormânteze. Readucând la viață doi tineri, dovada autorității și puterii Sale asupra morții i-a uimit pe credincioși și i-a înspăimântat pe cei care Îl defăimau.

A treia ocazie în care El a reardus pe cineva la viață a fost cea mai impresionantă. Marta, Maria și Lazăr erau frați pe care Hristos îi vizita adesea. Când oamenii L-au înștiințat că Lazăr era bolnav, El a mai așteptat două zile înainte să plece și să viziteze familia. Oferindu-i alinare Martei după moartea fratelui ei, El i-a mărturisit cu fermitate: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi” (Ioan 11:25).

Când Salvatorul le-a cerut celor care jeleau să dea piatra la o parte de la intrarea în mormânt, Marta i-a șoptit cu sfială: „Doamne, miroase greu, căci este mort de patru zile” (Ioan 11:39).

Apoi, Isus i-a amintit cu blândețe: „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” (Ioan 11:40). Și, după ce a spus aceasta, El a strigat cu glas tare:

„Lazăre, vino afară!”

„Și mortul a ieșit” (Ioan 11:43–44).

După cele patru zile ale lui Lazăr în mormânt, dușmanii Fiului lui Dumnezeu s-au confruntat cu evidența incontestabilă pe care nu o puteau ignora, denatura sau căreia nu-i puteau reduce importanța și, în mod necugetat și cu răutate, „din ziua aceea, au hotărât să-L omoare” (Ioan 11:53).

Noua poruncă

Mai târziu, Hristosul Cel Viu sârbătorește, la Ierusalim, alături de apostolii Săi, ultimul Său praznic al Paștelor, stabila rânduială împărțășaniei și le dădea porunca de a se iubi unul pe altul prin slujire sinceră.

Agonia Sa din Ghetsimani

După aceea, ca dovadă supremă a dragostei Sale pentru omenire și exercitându-și pe deplin propria voință, El a înaintat plin de curaj și de hotărâre pentru a înfrunta cea mai solicitantă încercare a Sa. În Grădina

Ghetsimani, fiind complet singur, El a suferit cea mai intensă agonie, sângerând din fiecare por. Supunându-Se pe deplin Tatălui Său, El a ispășit pentru păcatele noastre și a luat asupra Sa bolile și suferințele noastre pentru a ști cum să ne ajute (vezi Alma 7:11–13).

Noi Le suntem îndatorați Lui și Tatălui nostru Ceresc, deoarece sacrificiul Său i-a binecuvântat pe toți, de la Adam, care a fost primul om, până la ultima ființă umană.

Condamnarea și răstignirea Salvatorului

Odată ce agonია Sa din Ghetsimani a luat sfârșit, El S-a predat de bunăvoie

celor care căutau să-L distrugă. Trădat de unul dintre ai Săi, El a fost condamnat în grabă, atât pe nedrept cât și ilegal, într-un proces care a fost manipulat și incomplet. În aceeași noapte, el a fost acuzat de infracțiunea de blasfemie și condamnat la moarte. În ura și setea lor de răzbunare – deoarece El le mărturisise că era Fiul lui Dumnezeu – dușmanii Săi au complotat pentru ca Pilat să-L condamne. În acest scop, ei au schimbat capul de acuzare din blasfemie în trădare pentru ca moartea Sa să aibă loc prin răstignire.

Condamnarea Sa printre romani a fost și mai crudă: batjocurile și

disprețul acestora cu privire la împărăția Sa spirituală, încoronarea umilitoare cu o coroană de spini, biciuirea Sa dureroasă și agonía prelungită a răstignirii Sale publice au reprezentat avertismente clare pentru fiecare om care ar fi îndrăznit să se declare ucenic al Său.

În fiecare moment al suferinței Sale, Mântuitorul lumii a dat dovadă de autocontrol excepțional. El S-a gândit întotdeauna să-i binecuvânteze pe ceilalți; cu bunătate și afecțiune, El l-a rugat pe Ioan să aibă grijă de mama Sa, Maria. El L-a rugat pe Tatăl Său din Cer să-i ierte

pe cei care L-au răstignit. Lucrarea Sa de pe pământ fiind îndeplinită, El Și-a încredințat spiritul în mâinile lui Dumnezeu și Și-a dat ultima suflare. Trupul fizic al lui Hristos a fost pus în mormânt, unde a rămas trei zile.

Lucrarea Mântuitorului printre cei morți

În timp ce ucenicii Săi sufereau din cauza tristeții, descurajării și nesigurăței, Salvatorul nostru, în altă etapă a planului glorios al Tatălui Său, Își extindea slujirea într-un nou mod. În perioada scurtă de trei zile, El a

lucrat fără încetare pentru a organiza lucrarea imensă de salvare printre cei morți. Aceste zile au devenit unele dintre cele mai pline de speranță pentru toată familia lui Dumnezeu. În timpul acelei vizite, El Și-a organizat slujitorii credincioși astfel încât aceștia să ducă vestea bună a mântuirii celor care nu ajunseseră să cunoască planul glorios sau care îl respinseseră în viața muritoare. Acum, ei aveau ocazia să fie eliberați din robia lor și să fie mântuiți de Dumnezeul celor vii și celor morți (vezi D&L 138:19, 30–31).

Primul rod al învierii

Încheindu-și lucrarea în lumea spiritelor, El S-a întors pe pământ – pentru a-și uni spiritul cu trupul fizic pentru totdeauna. Deși El Își arătase pe deplin puterea asupra morții, relatările din scripturi cu privire la cei pe care i-a readus la viață înainte de învierea Sa arată că aceștia doar reveneau la o viață care le fusese prelungită în mod miraculos; totuși, ei aveau să moară.

Hristos a fost primul care a înviat și care nu mai avea să moară niciodată, primul care a avut pentru totdeauna un trup perfect și etern. În starea Sa de ființă înviată, El i-a apărut Mariei, care, de îndată ce L-a recunoscut, a început să-L preaslăvească. Mântuitorul nostru, plin de bunătate, i-a atras atenția cu privire la starea Sa nouă și plină de slavă: „Nu mă ține... căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu” (Ioan 20:17) – oferind încă o mărturie că slujirea Sa în lumea spiritelor a fost reală și completă. Apoi, folosind o exprimare care confirma realitatea învierii Sale, El a spus: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” (Ioan 20:17). După ce S-a dus la Tatăl Său, El S-a întors și le-a apărut apostolilor Săi. „Le-a arătat mâinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul” (Ioan 20:20).

Mântuitorul Se va întoarce

Eu depun mărturie că Hristos Se va întoarce într-un mod foarte diferit de prima Sa venire. El va veni în putere și slavă, cu toți sfinții drepti și credincioși. El va veni în calitate de Împărat al împăraților și Domn al domnilor, Domn al păcii, Mesia Cel promis, Salvatorul și Mântuitorul, pentru a-i judeca pe cei vii și pe cei morți. Îl iubesc și Îi slujesc și mă rog ca noi să slujim cu bucurie și dăruire și să-I rămânem credincioși până la sfârșit. În numele Său, chiar Isus Hristos, amin. ■

